

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Lars Kepler
HYPNOTISÖREN

Copyright © 2009 by Lars Kepler
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-823-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LAŠ KEPLER

HIPNOTIZER

Prevela Milena Podolšak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Kao vatra, baš kao vatra. Bile su to prve reči koje je hipnotisani dečak izgovorio. Uprkos povredama opasnim po život – stotinama rana od noža po licu, nogama, trupu, leđima, tabanima, vratu i potiljku – uveden je u stanje duboke hipnoze, s nadom da će se njegovim očima videti šta se dogodilo.

„Pokušavam da trepnem“, promrmljao je. „Ulazim u kuhinju. Ne, to je nemoguće, nešto pucketa među stolicama... jarkocrvena vatra se razbuktava po podu.“

U kući ga je, među ostalim telima, pronašao policajac kome se učinilo da nema preživelih. Dečak je izgubio mnogo krvi, pao u cirkulatorni šok i došao svesti tek sedam sati kasnije.

Inspektor Jona Lina je mislio da će dečak, s obzirom da je jedini preživeli očevidac, verovatno moći dobro da opiše ubicu. Počinilac je nameravao da ubije sve prisutne u kući i stoga je sasvim izvesno da se nije potrudio da sakrije lice.

Da okolnosti nisu bile krajnje izuzetne, ne bi im nikada palo na pamet da se obrate hipnotizeru.

Bog Hipnos je u grčkoj mitologiji krilati dečak sa mahunama bulke u ruci. Njegovo ime znači „san“. Brat blizanac mu je Smrt, a otac Noć i Tama.

Termin „hipnoza“ prvi je 1843. godine u modernom značenju upotrebio škotski hirurg Džejms Brejd. Njime je opisao stanje nalik snu, stanje pomne pažnje i velike prijemčivosti.

Danas je naučno dokazano da se skoro svako može hipnotisati, ali su mišljenja podijeljena oko toga koliko je hipnoza upotrebljiva, pouzdana, pa i opasna. Ova protivrečnost verovatno potiče od činjenice da su hipnozu širom sveta zloupotrebljavali prevaranti, zabavljači i obaveštajne službe.

Sa čisto tehničke tačke gledišta, čoveka je lako dovesti u hipnotičko stanje svesti. Ono što je teško jeste kontrolisati razvoj događaja, pratiti pacijenta, analizirati i upotrebiti rezultate. Samo pomoću velikog iskustva i nadarenosti moguće je stvarno ovladati dubokom hipnozom. Na celom svetu nema više od šačice pravih stručnjaka za hipnozu koji imaju lekarsku dozvolu.

1.

Noć između sedmog i osmog decembra

Erika Mariju Barka iz sna je trgnula zvonjava telefona. Pre nego što se savim probudio, začuo je sebe kako kroz osmeh izgovara:

„Baloni i serpentine.“

Srce mu je lupalo od iznenadnog buđenja. Nije mu bilo jasno šta te reći treba da znače, jer nije imao pojma šta je sanjao.

Pošto nije hteo da probudi Simone, išunjavao se iz sobe i zatvorio vrata pre nego što se javio na telefon.

„Halo, Erik Marija Bark.“

Na telefonu je bio policijski inspektor Jona Lina, koji ga je upitao da li je dovoljno razbuđen za razgovor o nečemu veoma bitnom. Dok je slušao inspektora, Erikove misli su se i dalje nalazile u mračnom, praznom ponoru koji san ostavlja za sobom.

„Čuo sam da ste veoma vešti u tretiranju ozbiljnih povreda“, reče Jona Lina.

„Da“, odgovori Erik kratko.

Dok je slušao Jonu, Erik uze tabletu protiv bolova. Inspektor je objasnio da mora saslušati jednog svedoka. Radilo se o dečaku od petnaest godina, očevicu dvostrukog ubistva. Problem je bio u tome što je dečak teško ozleđen. Bio je u kritičnom stanju, upao u cirkulatorni šok i izgubio svest. U toku noći prebačen je sa neurologije u Hudingeu na neurohirurgiju univerzitetske bolnice „Karolinska“ u Solni.

„Ko mu je lekar?“, upita Erik.

„Danijela Rihards.“

„Ona je veoma stručna. Siguran sam da će se snaći...“

„Ona me je sama zamolila da vas pozovem“, prekide ga inspektor. „Potrebna joj je vaša pomoć, i to što pre.“

Laš Kepler

Erik se vrati u spavaću sobu da uzme odeću. Tračak svetlosti ulične raskrsnice probijao se između dve roletne. Simone je ležala na leđima, gledajući ga iznenađenim, praznim pogledom.

„Nisam mislio da te probudim“, reče on šaptom.

„Ko je to bio?“, zapita ona.

„Neki policajac... inspektor, nisam čuo kako se zove.“

„Šta se dogodilo?“

„Moram u bolnicu“, odgovori on. „Treba im pomoć oko jednog dečaka.“

„Koliko je to sati?“

Ona pogleda na sat i ponovo zatvori oči. Erik primeti da su joj pegava ramena izbrazdana od nabora na čaršavu.

„Spavaj, Siksan“, prošapta on.

Erik je izneo odeću u hodnik, upalio svetlo i brzo se obukao. Krajičkom oka spazio je blesak metalne oštrice iza sebe. Okrenuo se i ugledao klizaljke koje je njegov sin okačio o kvaku ulaznih vrata kako ih ne bi zaboravio. Iako je žurio, Erik ode do plakara, izvuče kofer i pronađe štitnike za klizaljke. Zatim ih namesti na oštri metalni deo, odloži klizaljke na tepih u predsoblju i napusti stan.

Bilo je tri sata ujutru, u noći između osmog i devetog decembra. Erik je seo u kola. Sneg je lagano padao sa crnog neba. Nije bilo ni daška vetra, pa su teške snežne pahulje padale pospano, prekrivajući praznu ulicu. Okrenuo je ključ i upalio auto. Muzika se prostre nalik laganim talasima: *Kind of Blue* Majlsa Dejvisa.

Kratak put kolima vodio ga je kroz usnuli grad, iz Ulice Luntmakargatan, duž Ulice Sveavegen do petlje Nortul. Zaliv Brunsviken je izgledao kao velika, mračna jama iza zavese od snežnih pahulja. Ušao je u bolnički kompleks, vozeći sporo između dečje bolnice „Astrid Lindgren“ i porodiljskog odeljenja (kome je inače nedostajalo osoblja), prošao pored radiologije i psihijatrije, parkirao se na uobičajeno mesto ispred neurohirurške klinike i izašao iz kola. Odsjaj uličnih svetiljki treperio je u prozorima visokog kompleksa. Na parkingu za posetioce bilo je samo nekoliko automobila. Čulo se kako kosovi lete između drveća, šušteći krilima. Erik primeti da se huka sa auto-puta ne čuje u ovo doba noći.

Ubacio je propusnicu, ukucao šestocifreni kod, ušao u predvorje, popeo se liftom na peti sprat i pošao hodnikom. Na svetlu neonskih lampi sa plafona, plavi linoleumski pod izgledao je kao led u jarku. Erik tek sada oseti umor nakon iznenadnog priliva adrenalina. Tako je lepo spavao da je još uvek osećao prijatan ukus u ustima. Prošao je pored operacione sale, zatim pored vrata ka ogromnoj hiperbaričnoj komori, pozdravio medicinsku sestru i još jednom ponovio u sebi ono što mu je inspektor ispričao preko telefona: dečak krvari, ima posekotine po celom telu, znoji se, neće da se

Hipnotizer

primiri i legne, i veoma je žedan. Pokušali su da pričaju sa njim, ali mu se stanje ubrzano pogoršalo. Gubi svest čim se rad srca ubrza, pa je doktorka zadužena za njega, Danijela Rihards, donela ispravnu odluku da ne pusti policiju da razgovara sa pacijentom.

Dva uniformisana policajca stajala su ispred vrata odeljenja N18. Dok im se približavao, Eriku se učini da im na licu vidi uznemirenost. *Možda su samo umorni*, pomisli on u trenutku kada je zastao ispred njih i predstavio se. Bacili su pogled na njegovu identifikacionu karticu i pritisnuli dugme. Vrata se otvoriše uz brujanje.

Ušao je, rukovao se sa Danijelom Rihards i zapazio da su joj usne grčevito stisnute, a pokreti napeti, iako se videlo da se kontroliše.

„Uzmi malo kafe“, reče ona.

„Ima li vremena?“, upita on.

„Krvarenje u jetri je pod kontrolom, pobrinula sam se za to“, odgovori ona.

Muškarac od oko četrdeset pet godina, u farmerkama i crnom sakou, lupao je po zaštitnom staklu automata za kafu. Plava kosa mu je bila skroz raščupana, a usne ozbiljne i čvrsto stisnute. Erik pomisli da je to možda Danijelin muž, Magnus. Nije ga nikad upoznao, samo mu je video fotografiju u njenoj kancelariji.

„Je li ovo tvoj muž?“, upita Erik pokazujući na čoveka u hodniku.

„A?“

Izgledala je u isti mah raspoloženo i zaprepašćeno.

„Pomislio sam da je možda Magnus došao sa tobom.“

„Ne“, nasmeja se ona.

„Jesi li sigurna? Mogu da ga pitam“, našali se Erik i pođe ka muškarcu.

Danijeli zazvoni telefon i ona ga uza smeh rasklopi.

„Eriče, prekini“, reče ona pre nego što je prislonila telefon na uvo i javila se. „Da, Danijela ovde.“

Osluškivala je, ali se sa druge strane nije čulo ništa.

„Halo?“

Sačekala je nekoliko sekundi, ironično spustila slušalicu uz havajski pozdrav „aloha“ i pošla za Erikom.

On je prišao plavokosom čoveku. Automat za kafu je brujao i šištao.

„Popijte malo kafe“, reče čovek pokušavajući da stavi kafu Eriku u ruku.

„Ne, hvala.“

Čovek je probao kafu i osmehnuo se otkrivajući jamice u obrazima.

„Dobra je“, reče on i ponovo pokuša da dâ kafu Eriku.

„Neću kafu.“

Čovek otpi još malo, posmatrajući Erika.

„Da li bih mogao da pozajmim vaš telefon?“, upita on iznenada. „Ako je to okej. Zaboravio sam svoj u kolima.“

Laš Kepler

„I sada biste da pozajmite moj telefon?“, upita Erik uzdržano.

Plavokosi čovek klimnu glavom, gledajući ga svetlim očima, sivim kao uglačani granit.

„Možete opet uzeti moj“, reče Danijela.

„Hvala.“

„Nema na čemu.“

Plavokosi čovek uze njen telefon, pogleda prvo u njega, pa u Danijelu.

„Obećavam da ću vam ga vratiti“, reče.

„Ionako ga samo vi koristite“, našali se ona.

On se nasmeja i odalji.

„Ovo mora da ti je muž“, reče Erik.

Ona mu uz osmeh odmahnu glavom. Odjednom je izgledala veoma umorno. Trljala je oči i tako razmazala srebrnosivu senku po obrazu.

„Da pogledam pacijenta?“, upita Erik.

„Molim te“, klimnu ona glavom.

„Kad sam već ovde“, dodade on brzo.

„Eriče, rado bih da čujem tvoje mišljenje. Nisam uopšte sigurna što se ovog slučaja tiče.“

Otvorila je masivna, bešumna vrata. Erik je ušao za njom u toplu prostoriju koja je vodila u operacionu salu. Na krevetu je ležao mršav dečak kome su dve medicinske sestre previjale rane. Stotine posekotina i uboda, svuda po telu. Po tabanima, po grudima i stomaku, vratu, nasred temena, po licu i rukama.

Puls mu je bio slab, ali zato veoma ubrzan. Usne sive kao aluminijum, oznojen, oči čvrsto zatvorene. Nos mu je izgleda bio slomljen. Krvarenje mu se kao tmurni oblak širilo ispod kože, od vrata nadole, prekrivajući grudi.

Erik primeti da je dečakovo lice, uprkos povredama, lepo.

Danijela mu je tiho prepričavala razvoj događaja, objašnjavajući da su više puta morali da mu menjaju terapiju, u čemu ju je iznenada prekinulo kucanje na vratima. Bio je to ponovo plavokosi muškarac. Mahnuo im je kroz prozorčić u vratima.

Erik i Danijela su se pogledali i napustili sobu za pregled. Plavokosi muškarac je ponovo stajao kod šištećeg automata za kafu.

„Jedan veliki kapučino“, reče on Eriku. „Trebaće vam pre nego što se sretnete sa policajcem koji je pronašao dečaka.“

Erik je tek sada shvatio da je plavokosi muškarac zapravo inspektor koji ga je probudio pre manje od sat vremena. Preko telefona mu finski akcent nat nije bio tako upadljiv, a možda je Erik tada bio previše umoran da bi ga primetio.

„Zašto bih hteo da se sretнем sa policajcem koji je pronašao dečaka?“, zapita Erik.

Hipnotizer

„Da biste razumeli zašto moram da saslušam...“

Jona začuta u trenutku kada je Danijelin telefon zazvonio. Izvadio ga je iz džepa sakoa i pogledao brzo na ekran, ne obraćajući pažnju na njenu ispruženu ruku.

„Izgleda da je za mene“, reče Jona i javi se. „Da... Ne, hoću da dođe ovamo. Okej, ali zabole me za to.“

Inspektor se osmehivao slušajući preko telefona protivljenje kolege.

„Mada sam primetio nešto“, odgovori Jona.

Sagovornik je nešto vikao.

„Uradiću to na moj način“, kaza Jona smirenim glasom i prekide razgovor. Vratio je telefon Danijeli i ćutke joj se zahvalio, klimnuvši glavom.

„Moraću da saslušam pacijenta“, objasni on ozbiljno.

„Nažalost“, reče Erik „moja procena je ista kao doktorke Rihards.“

„Kada će moći da porazgovara sa mnom?“, upita Jona.

„Neće moći sve dok se bude nalazio u šoku.“

„Znao sam da ćete tako odgovoriti“, reče Jona tiho.

„Stanje je i dalje veoma kritično“, objasni Danijela. „Povredena mu je plućna maramica, tanko crevo, jetra i...“

U tom trenutku uđe jedan policajac. Uniforma mu je bila prljava, pogled uznemiren. Jona mu mahnu, priđe i rukova se sa njim.

Jona mu reče nešto prigušenim glasom. Policajac prebrisa usta rukom i pogleda u lekare. Inspektor mu ponovi da je sve u redu, da lekari moraju da znaju okolnosti i da će im to biti od velike pomoći.

„Pa onda...“, reče policajac i tiho se nakašlja. „Saznali smo preko radija da je čistač pronašao mrtvog tipa u ve-ceu sportskog centra u Tumbi. Već smo bili u kolima na Putu Hudingevgen, trebalo je samo da skrenemo na Put Dalvegen i pođemo gore ka jezeru. Jane, moj kolega, ušao je unutra dok sam ja ostao da pričam sa čistačem. Prvo smo pomislili da se radi o prekomernoj dozi droge, ali mi je ubrzo postalo jasno da je u pitanju nešto sasvim drugo. Jane je izašao iz svlačionice skroz prebledeo u licu. Nije uopšte hteo da me pusti unutra. *Jebote, koliko krvi*, rekao je tri puta i samo seo na stepenice i...“

Policajac učuta, sede na stolicu, gledajući belo ispred sebe, poluotvorenih usta.

„Možeš li da nastaviš?“, upita Jona.

„Da... hitna je stigla na mesto zločina, telo su identifikovali, pa je meni dat zadatak da popričam sa porodicom. Malo smo kratki sa ljudima, pa sam morao da odem sâm. A i moja šefica je rekla da neće da pusti Janea sa mnom u stanju u kom se nalazio, što je sasvim i razumljivo.“

Erik pogleda na sat.

„Imate vi vremena da poslušate ovo“, obrati mu se Jona mirnim finskim akcentom.

Policajac nastavi spuštenog pogleda: „Preminuli je profesor gimnazije u Tumbi. Živi u novom naselju kuća u nizu, gore kod grebena. Niko mi nije otvorio vrata, a pozvonio sam više puta. Ne znam šta me je nateralo da obiđem oko čitavog bloka kuća kako bih osvetlio lampom i pogledao kroz prozor.“

Policajac učuta. Usne su mu drhtale. Noktom je grebao naslon za ruke na stolici.

„Nastavi, molim te“, zamoli Jona.

„Jel' baš moram? Pošto ja... ja...“

„Pronašao si dečaka, majku i malu devojčicu od pet godina. Jedino je dečak preživeo.“

„Mada sam pomislio da je... ja...“

Ponovo učuta, potpuno bled u licu.

„Hvala ti što si došao, Erlande“, reče Jona.

Policajac brzo klimnu glavom, ustade, zbunjeno pređe rukom preko prljave jakne i napusti prostoriju.

„Svi su iskasapljeni“, nastavi Jona. „Potpuno van pameti. Bili su teško ozleđeni, išutirani, isprebijani, izbodeni, a mala devojčica... bila je podeljena na dva dela. Deo od struka naniže našli smo u fotelji ispred televizora, a...“

Jona začuta. Na trenutak je promatrao Erika, pre nego što je nastavio:

„Izgleda da je počinilac znao da će otac biti u sportskom centru“, objasni Jona. „Igrali su fudbal, on je bio sudija. Počinilac je sačekao da ovaj ostane sam pre nego što ga je ubio, a zatim počeo divljački da seče telo na komade i nakon toga otišao do kuće i ubio ostale.“

„Odigralo se tim redosledom?“, upita Erik.

„Moje je mišljenje da je tako“, odgovori inspektor.

Erik oseti kako mu ruka drhti dok je njome prelazio preko usana. *Otac, majka, sin, ćerka*, razmišljao je polako, a zatim pogledao Jonu Linu u oči.

„Počinilac je hteo da pobije celu porodicu“, zaključi Erik slabim glasom.

Jona načini sumnjičav gest.

„Upravo je u tome... nedostaje još jedno dete, starija sestra. Devojka, dvadeset tri godine. Ne možemo da je nađemo. Nije ni u svom stanu u Sundbi-bergu, ni kod dečka. Smatramo da je moguće da je počinilac takođe traži. Eto zato želimo da saslušamo svedoka što je pre moguće.“

„Dobro, uradiću detaljan pregled“, reče Erik.

„Hvala“, klimnu Jona glavom.

„Ali ne možemo rizikovati pacijentov život da bismo...“

„Razumem“, upade mu Jona u reč. „Radi se samo o tome da, što nam duže bude trebalo da dobijemo nešto što možemo iskoristiti, to počinilac ima više vremena da nađe stariju sestru.“

„Možda bi trebalo da istražite mesto zločina“, reče Danijela.

Hipnotizer

„To je već uveliko u toku“, odgovori on.

„Idite onda tamo i požurujte njih“, reče ona.

„To nam ionako neće ništa otkriti“, reče inspektor.

„Kako to mislite?“

„Na oba mesta ćemo sigurno pronaći pomešan DNK stotine, ako ne i hiljade osoba.“

Erik se vrati pacijentu. Stajao je pred ležajem i posmatrao bledo lice puno rana. Plitko disanje, hladne usne. Erik izgovori dečakovo ime, na čijem licu se javi bolna, stegnuta grimasa.

„Jusefe“, ponovi on tiho. „Zovem se Erik Marija Bark, lekar sam i pregledaću te. Klimni glavom ako razumeš šta ti govorim.“

Dečak je ležao potpuno mirno, samo mu se stomak pomerao u ritmu plitkih udisaja. Erik je uprkos tome bio ubeđen da ga je dečak razumeo, samo što mu je nivo svesti pao, pa se kontakt prekinuo.

Polu sata kasnije, Erik izađe iz sobe. I Danijela i inspektor pogledaše u njega.

„Hoće li se izvući?“, upita Jona.

„Rano je još za predviđanja, ali...“

„Dečak nam je jedini svedok“, prekide ga Jona. „Neko mu je ubio oca, majku, mlađu sestru, a veoma je verovatno da ta osoba ovog trenutka traži stariju sestru.“

„Svesni smo toga“, reče Danijela. „Ali smatramo da bi policija trebalo da posveti vreme potrazi za njom, umesto da ometa nas ovde.“

„Naravno da je tražimo, ali ide sporo. Treba da popričamo sa dečakom, pošto je verovatno video lice počinioca.“

„Moguće da će proći i nedelje pre nego što ćete moći da saslušate dečaka“, reče Erik. „Hoću reći, ne možemo ga samo dobro prodrmati i saopštiti da mu je cela porodica mrtva.“

„Ali pod hipnozom“, reče Jona.

U sobi nastade tišina. Erik pomisli na prizor koji je video dok je dolazio ovamo, sneg koji je padao, lelujući između drveća i tamnog zaliva Brunsviken.

„Ne“, prošapta on za sebe.

„Zar hipnoza neće uspeti?“

„Ne znam ništa o tome“, odgovori Erik.

„Ali ja mnogo dobro pamtim lica“, reče Jona uz široki osmeh. „Vi ste poznati hipnotizer, mogli biste...“

„Bio sam blefer“ prekide ga Erik.

„Ne verujem u to“, reče Jona. „A situacija je kritična.“

Danijela se osmehivala, crvenih obraza i pogleda uprtog u pod.

„Ne mogu“, reče Erik.

„U ovom trenutku sam ja odgovorna za pacijenta“, reče Danijela povišenim glasom. „I nisam nešto naročito spremna da dopustim hipnozu.“

„Ali, ako biste ocenili da to nije opasno za njega?“, upita Jona.

Eriku sinu da je inspektor još od početka imao na umu hipnozu kao kraći put. Shvatio je da Joni ta pomisao nije iznenada pala na pamet. Jona Lina ga je zamolio da dođe u bolnicu samo da bi pokušao da ga nagovori da hipnotiše pacijenta, a ne zato što je stručnjak u tretiranju akutnih stanja i trauma.

„Obećao sam sebi da se više nikada neću baviti hipnozom“, reče Erik.

„Okej, razumem“, reče Jona. „Čuo sam da ste bili najbolji, ali nek ide do vraga. Šta da se radi, moram poštovati vaš izbor.“

„Žao mi je“, reče Erik.

Posmatrao je pacijenta kroz prozor, a onda se okrenuo ka Danijeli.

„Da li je primio *dezmopresin*?“

„Ne, htela sam da sačekam sa *dezmopresinom*“, odgovori ona.

„Zašto?“

„Zbog rizika od tromboemboličnih komplikacija.“

„Pratim te rasprave, ali ne verujem da su sumnje osnovane – ja mom sinu već dugo dajem *dezmopresin*“, reče Erik.

Jona se teško dignu sa stolice.

„Bio bih vam zahvalan ako biste mogli da preporučite drugog hipnotizera“, reče on.

„Ne znamo hoće li pacijent uopšte povratiti svest“, odgovori Danijela.

„Ali ja računam na to da...“

„A ionako mora biti pri svesti da bi se uopšte mogao hipnotisati“, dovrši ona i blago stisnu usne.

„Slušao je šta mu je Erik govorio“, reče Jona.

„Sumnjam u to“, promrmlja ona.

„Ne, u pravu je. Čuo me je“, reče Erik.

„Mogli bismo da mu spasemo sestru“, nastavi Jona.

„Idem sada kući“, reče Erik tiho. „Daj pacijentu *dezmopresin* i razmisli o hiperbaričnoj komori.“

Erik je izašao u hodnik, u hodu skinuo lekarski mantil i ušao u lift. Nekoliko ljudi je koračalo predvorjem. Vrata su sada bila otključana, počelo je da sviće. Još dok se isparkiravao, Erik je pružio ruku i uzeo drvenu kutijicu iz pregrade kod suvozača. Ne mičući pogled sa puta, otvorio je šareni poklopac sa slikom papagaja i domoroca, napipao tri tablete i brzo ih progutao. Iako je jutro, moraće da odspava nekoliko sati pre nego što bude morao da ustane i probudi Benjamina, kako bi mu dao injekciju.

2.

Utorak ujutru, osmi decembar

U malom kafeu „Il“ u ulici Bergsgatan inspektor Jona Lina naručio je za doručak veliki sendvič sa parmezanom, pršutom i paradajzom sušenim na suncu. Rano je jutro, kafe se upravo otvorio, pa devojka koja je primila nje-govu porudžbinu još nije stigla da otpakuje hleb iz kese.

Jona je kasno sinoć izvršio uviđaje na mestima zločina u Tumbi, zatim posetio povređenu žrtvu u bolnici „Karolinska“ u Solni i u gluvo doba noći porazgovarao sa oboje lekara, Danijelom Rihards i Erikom Marijom Bar-kom. Potom je otišao kući u stan u Fredheli i odspavao tri sata.

Dok je čekao doručak, Jona je kroz zamagljeni prozor posmatrao grad-sku većnicu i razmišljao o podzemnom hodniku ispod parka, odvodnom kanalu koji se prostirao između ogromne zgrade policije i gradske većnice. Kada je dobio nazad svoju kreditnu karticu, on uze olovku sa staklenog pulta, potpisa se na račun i napusti kafe.

Napolju je padala jaka susnežica dok je užurbano koračao uz ulicu Bergsgatan, držeći u jednoj ruci topli, upakovani sendvič, a u drugoj sport-sku torbu sa palicom za hokej na parketu.

„Večeras igramo sa istražiteljima... jadni mi“, pomisli Jona. „Odraće nas, baš kao što su i obećali.“

Hokejaški tim centralne kriminalističke policije stalno gubi protiv lo-kalne i saobraćajne policije, priobalne straže, interventne policije, dežurne policijske službe i državne bezbednosti. To im, međutim, daje opravdanje da se nakon toga uteše u pabu.

„Dosad nismo izgubili samo od matoraca iz laboratorije“, pomisli Jona.

Da li će te večeri uopšte igrati hokej na parketu ili otići u pab, to još uvek nije znao tog utorka, dok je prolazio duž zgrade policije. Kod glavnog ulaza primeti da je neko na tabli sa natpisom *Prvostepeni sud – sala za pretres*

docrtao kukasti krst. Krupnim koracima nastavio je uzbrdo ka zatvoru Krunenberg i ugledao kako se visoka kapija bešumno zatvara za jednim automobilom. Snežne pahulje topile su se u dodiru sa velikim oknom zatvorske prijavnice. Prošao je pored zatvorenog bazena, a zatim krenuo prečicom preko travnjaka ka bočnoj strani ogromnog kompleksa. *Fasada kao da je od tamnog bakra, ispoliranog pa stavljenog pod vodu*, pomisli Jona. Kod sale za razmatranje odluka o izdavanju naloga za hapšenje još uvek nije bilo nijednog bicikla, a mokre zastave su visile sa oba koplja. On užurbano prođe između dva metalna stubića, otrese sneg sa cipela ispod visoke nadstrešnice od mat stakla i uđe na glavni ulaz u zgradu Centralne policijske uprave.

U Švedskoj za policiju odgovara ministarstvo pravosuđa, koje međutim nije ovlašćeno da odlučuje o primeni zakona. Centralna policijska uprava je ta koja predstavlja administrativni organ vlasti. Centralnoj upravi pripadaju Centralna uprava kriminalističke policije, Državna bezbednost, Viša policijska škola i Državna kriminalističko-tehnička laboratorija.

Centralna kriminalistička policija jedina je centralna operativna policija u Švedskoj zadužena za borbu protiv teškog kriminala na državnom i međunarodnom nivou. Upravo ovde Jona Lina radi kao kriminalistički inspektor poslednjih devet godina.

Jona se uputi hodnikom do oglasne table, gde skide kapu i baci pogled na oglase o jogi, prikolici za kampovanje na prodaju, obaveštenju sindikata policije i promeni termina u streljačkom klubu.

Pod je već bio veoma prljav, iako je prebrisan u petak. Vrata kancelarije Benija Rubina stajala su odškrinuta. Taj šezdesetogodišnjak sedih brkova i naborane kože propale od sunca pripadao je nekoliko godina Palmeovoj grupi, a sada je uključen u posao oko komunikacione centrale i prelazak na novi radio-sistem „Rakel“. Sedeo je ispred kompjutera sa cigaretom zadenutom iza uva i kucao užasavajuće sporo.

„Imam oči na potiljku“, reče iznenada.

„Možda baš zbog toga tako očajno kucaš“, našali se Jona.

On primeti Benijevo najnovije „otkriće“ – reklamni plakat za avio-kompaniju SAS na kome jedna mlada, pomalo egzotična žena u minimalnom bikiniju ispija na slamčicu voćni koktel. Benija je do te mere isprovocirala zabrana kalendara sa duplericama da je su skoro svi mislili da će dati otkaz. On se, naprotiv, posvetio višegodišnjem tihom, tvrdoglavom protestu. Svakog prvog u mesecu menjao bi zidnu dekoraciju. Niko nije rekao da su zabranjene reklame za avio-kompanije, slike na kojima su ledene princeze raskrečenih nogu, instruktorke joge ili pak devojkice iz reklama za intimno rublje marke *henes & mavric*. Jona se seća jednog postera sprinterke Gejl Divers u uskom šortsu, kao i jedne izazovne litografije umetnika Egona Šilela na kojoj je ridokosa žena u dimijama pozirala raširenih nogu.

Jona je nakon toga zastao da pozdravi svoju asistentkinju i koleginicu Anju Lašon. Njena polutovorena usta i okruglo lice zagledano u kompjuter bili su znak duboke koncentracije, pa Jona odluči da je ipak ne uznemirava. Umesto toga produži do svoje kancelarije i ispred vrata okači mokri kaput, upali ukrasnu adventsku zvezdu u prozoru i brzo pregleda poštu: dopis o radnoj sredini, predlog o štedljivim lampama, upit od javnog tužilaštva i pozivnica zaposlenima na božićnu večeru u muzeju Skansen.

Jona izađe iz kancelarije, uputi se u konferencijsku salu, sede na svoje uobičajeno mesto, raspakova sendvič i poče da jede.

Na velikoj beloj tabli okačenoj na prostranom zidu bile su napisane sledeće reči: uniforme, zaštitna oprema, oružje, suzavac, komunikacioni uređaji, vozila, ostala tehnička pomagala, kanali, radio-signalni, termini za javljanje, radio-tišina, kodovi, proba radio-veze.

Peter Neslund je stao u dovratku i zadovoljno se smejaio pričajući sa nekim u hodniku, leđima okrenut ka konferencijskoj sali. Bio je mišićav i ćelav, star trideset pet godina i inspektor višeg ranga, što znači da je bio Jonin prvi nadređeni. Godinama je uporno flertovao sa Magdalenom Ronander, ne primećujući da joj je neprijatno i da stalno pokušava da uspostavi kolegijalniji ton. Magdalena je već četiri godine bila zaposlena kao inspektor u istražnom odeljenju, a nameravala je da završi prava pre tridesete.

Dok je razgovarao sa Magdalenom, Peter spusti glas i upita je kako odabira službeno oružje i koliko često menja cev zbog izlizanih žlebova u njoj. Ona se napravi da nije primetila njegovu neotesanu aluziju i ispriča kako vodi detaljnu evidenciju ispucanih hitaca.

„Tebi se sviđaju veliki i grubi, zar ne?“ reče Peter.

„Pa ne baš, koristim *glok 17*“, odgovori ona. „Zato što može da se suprotstavi većem delu vojne municije kalibra 9 milimetara.“

„Zar ne koristiš češku...“

„Da, ali... ipak radije upotrebljavam *m39B*“, reče ona.

Utom su zajedno ušli u konferencijsku sobu, seli na svoja mesta i pozdravili Jonu.

„Neki modeli *gloka* pokraj nišana imaju i izbacivače barutnog dima“, nastavi ona. „Trzaji su znatno slabiji, a i brže se ispaljuje sledeći hitac.“

„A šta ti misliš o ovome, Finčiću?“ upita Peter.

Jona se blago osmehnuo. Gledajući ih svetlosivim očima, bistrim kao led, odgovorio je pevajućim finskim akcentom:

„Mislim da takve stvari nisu bitne, odlučuje nešto sasvim drugo.“

„Ti dakle smatraš da nije bitno umeš li da pucaš ili ne“, iskezi se Peter.

„Jona je dobar pucač“, reče Magdalena Ronander.

„Nema u čemu taj nije dobar“, uzdahnu Peter.

Magdalena ne obrati pažnju na Petera i okrenu se Joni.

„Najveća prednost modifikovanog *gloka* jeste to što se u mraku barutni dim ne primećuje iz usta cevi.“

„Upravo tako“, reče Jona tiho.

Sa radosnim izrazom lica, Magdalena otvori crnu kožnu fasciklu i poče da lista papire. Beni je ušao, seo, pogledao ostale, snažno udario dlanom o sto i istog časa se široko osmehnuo, pošto ga je Magdalena Ronander iznervirano pogledala.

„Uzeo sam slučaj u Tumbi“, reče Jona.

„O kom se to slučaju radi?“, upita Peter.

„Cela porodica ubijena nožem“, odgovori on.

„To se nas uopšte ne tiče“, reče Peter.

„Moguće je da se radi o serijskom ubici ili u najmanju ruku...“

„Ama, okani se već jednom!“, uskoči Beni, pogledavši Jonu u oči i ponovo udarivši dlanom o sto.

„To nije ništa drugo do obračun“, nastavi Peter. „Pozajmice, dugovi, igra... Bio je i te kako poznat na hipodromu Sulvala.“

„Bio je navučen na kladenje“, potvrdio je Beni.

„Pozajmljivao je novac od lokalnih kriminalaca i na kraju platio za to“, reče Peter stavljajući tačku na celu stvar.

Zavladala je tišina. Jona je otpio malo vode, pokupio par mrva od sendviča i stavio ih u usta.

„Imam osećaj u vezi s ovim slučajem“, reče tiho.

„Onda možeš da zatražiš premeštaj“, reče Peter s osmehom. „Ovo nije posao za Centralnu kriminalističku.“

„Ja mislim da jeste.“

„Moraćeš da postaneš lokalni policajac u Tumbi ako želiš taj slučaj“, kaza Peter.

U tom trenutku u salu je ušao i seo Ingve Svenson. Kosa mu je bila zalizana pomoću gela, riđa brada neobrijana, pod očima plavosivi podočnjaci, a na sebi je, kao i uvek, nosio izgužvano crno odelo.

„Ingvi“, reče Beni zadovoljno.

Ingve Svenson je bio jedan od vodećih švedskih stručnjaka za organizovani kriminal, odgovoran za analitičko odeljenje, kao i član jedinice za međunarodnu policijsku saradnju.

„Ingve, šta ti kažeš na ovaj slučaj u Tumbi?“, upita Peter. „Sigurno si ga malopre pogledao, zar ne? “

„Da, čini se kao stvar za lokalce“, reče on.

„Uterivač dugova dolazi do kuće. Otac je trebalo da bude kod kuće u to vreme, ali je otišao na fudbalski meč kao sudija. Uterivač dugova je verovatno na spidu i ruhipnolu, neuravnotežen je i iznerviran, nešto ga je isprovociralo, napada porodicu nožem na rasklapanje u nadi da će mu reći gde